

PROCEDURILE EUROPENE DE INSOLVENȚĂ

*Conf. univ. dr. Alexandrina Zaharia
Universitatea „Danubius” din Galați*

Summary

The good functioning of the internal market within the European Union imposed the improvement, simplification and acceleration of the judicial cooperation between the instances of the member states in the area of the European insolvency procedures. The community act that regulates the competence, the acknowledgeability of the decisions and the law which is applied in this area is the Regulation (CE) 1346/2000, which has been adopted because of the differences between the systems of national material and process law. The regulation establishes the categories of debtors that are subject to the main procedure of insolvency and to the secondary ones, the persons entitled to make such requests, the international instance competent to open the main procedure of insolvency, the acknowledgeability of the decisions concerning the insolvency procedures within the European juridical space according to the principle of mutual trust, without fulfilling any formality, but respecting the law, the process of putting into practice these decisions and the corresponding costs.

1. Precizări prealabile

Uniunea Europeană și-a propus să instituie un spațiu de libertate, securitate și justiție în domeniul insolvenței transfrontaliere în scopul bunei funcționări a pieței interne în condițiile în care în prezent societățile comerciale, întreprinderile în pragul falimentului sau în cursul desfășurării acestei proceduri, sunt tentate să-și transfere bunurile lor sau procedurile judiciare dintr-un stat membru în altul în încercarea disperată de a obține o situație juridică mai bună. Regulamentul European de Insolvență (CE) nr. 1346/2000 denumit în continuare R.E.I., ca act comunitar ce reglementează competența, recunoașterea hotărârilor și dreptul aplicabil în acest domeniu în statele membre, a fost adoptat datorită diferențelor între sistemele de drept material și procesual naționale. R.E.I. nu și-a propus unificarea dreptului material în domeniul insolvenței, ci a stabilit competența instanțelor europene și dreptul național care se aplică. De asemenea, a reglementat posibilitatea ca pe lângă procedura principală de insolvență, care se deschide în statul membru¹ în care se află centrul intereselor principale ale debitorului, să se deschidă proceduri secundare în statul membru în care debitorul are un „sediul”, situație în care se aplică numai bunurilor situate în statul în care se deschide o asemenea procedură. În R.E.I., „centrul intereselor principale”² este definit ca fiind locul în care debitorul își conduce în mod obișnuit interesele și poate fi verificat de către terți, iar „sediul” este definit ca fiind un loc de derulare de operațiuni, unde debitorul exercită în mod netranzitoriu o activitate economică, cu mijloace umane și bunuri. Până la proba contrarie, se prezumă că, în cazul unei societăți sau persoane juridice, „centrul intereselor principale”, este locul unde este înregistrată oficial ca persoană juridică. Se poate întâmpla ca centrul intereselor principale să coincidă cu locul sediului statutar.

R.E.I. a intrat în vigoare la data de 31 mai 2002, este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică debitorilor din statele membre UE, cu excepția Danemarcei care nu a participat la adoptarea lui. R.E.I. se aplică numai procedurilor de insolvență care sunt deschise după intrarea lui în vigoare. R.E.I. este structurată în cinci capitole, astfel: Cap.I „Dispoziții generale” (art.1-15); Cap.II „Recunoașterea procedurilor de insolvență” (art.16-26); Cap.III „Proceduri secundare de insolvență” (art.27-38); Cap.IV „Informarea creditorilor și înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor lor” (art.39-42); Cap.V „Dispoziții tranzitorii și finale” (art.43-47). De la intrarea în vigoare au fost

¹ R.E.I. precizează că „statul membru în care sunt situate bunurile” reprezintă: în cazul bunurilor corporale, statul membru pe teritoriul căruia este situat bunul; în cazul bunurilor și drepturilor pe care proprietarul sau titularul trebuie să le înscrie într-un registru public, statul membru sub a cărui autoritate este ținut registrul; în cazul creanțelor, statul membru pe al cărui teritoriu își are centrul intereselor terțul debitor, așa cum este determinat în art.3 alin.1.

² Conform art. 3 lit. d din Legea nr. 637/7 dec. 2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței, prin sintagma „centrul principalelor interese ale debitorului” se înțelege, până la proba contrarie, după caz: fie sediul principal al persoanei juridice, fie domiciliul profesional al persoanei fizice care exercită o activitate economică sau o profesiune independentă ori domiciliul persoanei fizice care nu exercită o activitate economică sau o profesiune independentă.

publicate peste 50 de hotărâri în 10 instanțe diferite. Cea mai mare parte a acestor decizii încearcă să rezolve problema stabilirii locului în care debitorul își are centrul intereselor principale.

2. Domeniul de aplicare

R.E.I. se aplică procedurilor colective declanșate de insolvența debitorului în cursul cărora are loc desistarea parțială sau totală a acestuia de conducerea activității sale și desemnarea unui lichidator. Evident, se aplică debitorilor statelor membre UE care își au „centrul”/„sediul” pe teritoriul acestora. Prezentul regulament nu are ca destinatari următoarele categorii de debitori: societățile de asigurare, instituțiile de credit, societățile de investiții care furnizează servicii ce implică deținerea de fonduri sau valori mobiliare ale terțelor persoane, precum și organismelor de plasament colectiv.

3. Proceduri principale de insolvență

3.1 Competența internațională

Procedura principală de insolvență se deschide numai de o singură instanță³ dintr-un stat membru, și anume, de către instanța în jurisdicția căreia debitorul își are centrul intereselor principale. Această procedură principală produce efecte universale și poate fi o procedură de lichidare totală sau parțială sau o procedură de faliment numită procedură de insolvabilitate.

- În ceea ce privește competența materială - *ratione materiae* - în deschiderea procedurii principale de insolvență aceasta aparține numai primei instanțe din statul membru sesizată cu o asemenea cerere. Așadar, competența materială a instanțelor europene va fi determinată conform art. 4 alin. 1 din Regulament de legea statului membru pe al cărui teritoriu se deschid procedurile de insolvență. De pildă, competența materială în procedura insolvenței în România este reglementată de Legea nr. 85/2006, care prevede în art. 6 că tribunalele sunt competente material să soluționeze toate procedurile prevăzute de această lege, exceptând recursul care se soluționează de curtea de apel. Debitorului față de care s-a deschis procedura de insolvență i se aplică legea statului membru pe al cărui teritoriu se deschide procedura, denumit „stat de deschidere”. Legea acestui stat determină cărei instanțe îi aparține competența materială, condițiile de deschidere, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență. În ceea ce privește evitarea, pe cât posibil a conflictelor pozitive sau negative de competență, Regulamentul a instituit obligația instanței sau a lichidatorului desemnat de a informa, de îndată ce s-a deschis o procedură, printr-o notificare individuală pe creditorii cunoscuți care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în celelalte state membre. Așadar, regulamentul nu permite deschiderea a două proceduri principale de insolvență. În cazul în care s-a deschis o procedură principală de insolvență, orice procedură de insolvență deschisă ulterior este o procedură secundară.

- În ceea ce privește competența teritorială - *ratione loci*- R.E.I. prevede că aceasta este determinată de „centrul intereselor principale” ale debitorului. În stabilirea competenței teritoriale un rol hotărâtor îl are interpretarea corectă a sintagmei „centrul intereselor principale”, la momentul promovării cererii de deschidere a procedurii insolvenței, schimbarea ulterioară a „centrului” neavând relevanță asupra competenței teritoriale a instanței sesizate.

a) în cazul în care „centrul intereselor principale” ale debitorului se află pe teritoriul unui stat membru, instanțele din acest stat sunt competente să deschidă procedura de insolvență.

b) în situația în care „centrul intereselor principale” ale debitorului este situat pe teritoriul unui stat membru, competența să deschidă o procedură de insolvență revine instanțelor unui alt stat membru cu condiția ca debitorul să aibă un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Acest caz este o excepție de la regulă, efectele acestei proceduri limitându-se la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru (art.3 alin. 2).

c) în cazul în care s-a deschis o procedură principală de insolvență, orice procedură de insolvență deschisă ulterior este o procedură secundară în care nu se discută insolvența debitorului, ci se realizează lichidarea bunurilor acestuia, inclusiv atunci când procedura este închisă printr-un concordat ori altă măsură care pune capăt stării de insolvență sau din cauza insuficienței activului.

d) în cazul în care nu se poate respecta regula conform căreia se deschide mai întâi procedura principală de insolvență, procedura teritorială de insolvență prevăzută de art.3 alin. 2 se poate deschide înainte de a fi deschisă procedura principală de insolvență reglementată de art. 3 alin.1 dacă:

³ Prin „instanță”, în sensul R.E.I. se înțelege organul judiciar sau orice altă autoritate competentă dintr-un stat membru abilitată să deschidă o procedură de insolvență sau să pronunțe hotărâre în cursul acestei proceduri.

- o procedură de insolvență nu poate fi deschisă în temeiul art. 3 alin. 1 din R.E.I., datorită condițiilor stabilite prin legea statului membru pe al cărui teritoriu se află „centrul intereselor principale” ale debitorului sau

- dacă deschiderea procedurii teritoriale de insolvență este cerută de un creditor care își are domiciliul, reședința obișnuită sau sediul social în statul membru pe al cărui teritoriu se află sediul respectiv, sau a cărui creanță a luat naștere din exploatarea acelui sediu.

În cazul în care s-a deschis procedura principală de insolvență, procedurile teritoriale (naționale) devin proceduri secundare. Respectarea obligațiilor de cooperare și informare reciprocă ce revin instanței și lichidatorului desemnat, poate conduce la reducerea sau poate chiar la neînregistrarea incidentelor privind instanța competentă. În cazul în care se ivește un conflict pozitiv/negativ de competență între instanțele unui stat membru, evident, se va aplica legea națională în rezolvarea lui, ca de altfel și atunci când, pe parcursul desfășurării procedurilor, apar și alte incidente. Instanța competentă să deschidă procedura principală de insolvență poate desemna un lichidator provizoriu care să solicite adoptarea oricăror măsuri de protejare și de conservare a bunurilor debitorului aflate pe teritoriul unui alt stat membru, prevăzute de legea statului respectiv, în scopul conservării bunurilor debitorului pe perioada cuprinsă între data introducerii cererii de deschidere a unei proceduri de insolvență și data pronunțării hotărârii⁴ de deschidere a procedurii.

4. Proceduri secundare de insolvență

4.1 Instanța competentă

Regula este că o procedură secundară de insolvență va fi deschisă după deschiderea procedurii principale de insolvență într-un stat membru. Competența teritorială în soluționarea unei astfel de cereri revine instanței dintr-un alt stat membru, fără ca insolvența debitorului să fie examinată în cel de-al doilea stat. Efectele acestei proceduri se limitează doar la bunurile debitorului ce se află pe teritoriul celui de-al doilea stat. Se poate deschide o procedură secundară anterior procedurii principale în cazul în care legea statului membru în care are centrul principal al activității nu ar permite deschiderea unei proceduri principale sau când este cerută de creditorii locali sau o creanță a luat naștere din exploatarea acelui sediu (art.3 pct.4). În atare situație, la data deschiderii procedurii principale, aceste proceduri teritoriale devin secundare (art.36, art.37).

Competența materială a instanței din cel de-al doilea stat care deschide o procedură secundară de insolvență este reglementată de legea națională a acelui stat membru. Legea aplicabilă procedurii secundare este cea a statului membru pe teritoriul căruia se deschide, cu excepția unei dispoziții contrare prevăzută de R.E.I. (art. 28).

4.2 Titularii cererii de deschidere a procedurii secundare de insolvență

O procedură secundară de insolvență va fi deschisă la cererea lichidatorului desemnat în cadrul procedurii principale sau la cererea oricărei alte persoane sau autoritate abilitată să solicite deschiderea unei proceduri de insolvență în temeiul legii statului membru pe al cărui teritoriu se solicită deschiderea procedurii secundare. În cadrul procedurii orice creditor poate formula cerere de admitere a creanței sale atât în cadrul procedurii principale, cât și în cadrul oricărei proceduri secundare. Creditorul va preciza natura creanței, data nașterii și valoarea acesteia, precum și existența unui privilegiu, unei garanții reale sau unei rezerve a dreptului de proprietate asupra acelei creanțe, inclusiv o enumerare a bunurilor care constituie garanția invocată și va atașa documentele justificative.

Se pune întrebarea, cum vor afla creditorii de deschiderea procedurilor de insolvență? Răspunsul este dat de R.E.I. în sensul că buna cooperare și informare reciprocă dintre instanțe și lichidatori asigură informarea creditorilor cunoscuți, care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în celelalte state membre, prin transmiterea unei notificări individuale. Aceasta va conține termenele limită, sancțiunile prevăzută în legătură cu aceste termene limită, organul sau autoritatea abilitată să înregistreze cererile de admitere a creanțelor și eventuala obligație a creditorilor cu creanțe garantate sau privilegiați de a înregistra cererea de admitere a propriilor creanțe. Notificarea este redactată în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere, fiind utilizat un formular având titlul „Invitație de înregistrare a cererii de admitere a creanței. Termenul limită”,

⁴ R.E.I. definește termenul „hotărâre” în legătură cu deschiderea unei proceduri de insolvență sau numirea unui lichidator, ca fiind hotărârea oricărei instanțe competente să deschidă o astfel de procedură sau să desemneze un lichidator.

redactat în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene. Creditorul care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un stat membru diferit de „statul de deschidere” își poate înregistra cererea de admitere a creanței în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului respectiv. Creditorului i se poate solicita să asigure traducerea în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere.

4.3 Incidente în desfășurarea procedurii secundare de insolvență

La cererea lichidatorului din cadrul procedurii principale, sub rezerva posibilității de a solicita aceluși lichidator să ia toate măsurile corespunzătoare pentru apărarea intereselor creditorilor din procedura secundară și ale altor grupuri de creditori, instanța care a deschis procedura secundară suspendă în tot sau în parte operațiunile de lichidare (art. 33, alin. 1 din R.E.I.). Instanța poate dispune suspendarea pe o durată de maxim 3 luni, care poate fi prelungită sau reînnoită pentru perioade având aceeași durată maximă. Măsura suspendării operațiunilor de lichidare este dispusă de instanță la cererea lichidatorului din procedura principală, din oficiu, la cererea unui creditor sau la cererea lichidatorului din procedura secundară, în cazul în care consideră că aceasta nu mai este justificată, în special, de interesele creditorilor din procedura principală sau din procedura secundară.

4.4 Închiderea procedurii secundare de insolvență

Lichidatorul din procedura principală poate propune măsura închiderii procedurii secundare de insolvență, în cazul în care legea aplicabilă procedurii secundare de insolvență permite închiderea acesteia fără lichidare, în baza unui act de reorganizare, concordat sau unei alte măsuri similare (art.34. alin. 1). O procedură secundară închisă în condițiile expuse mai sus, nu dobândește caracter definitiv fără acordul lichidatorului din procedura principală sau, în lipsa acestui acord, în măsura în care nu sunt afectate interesele financiare ale creditorilor din procedura principală. Orice limitare a drepturilor creditorilor, cum ar fi, moratoriul sau remiterea de datorie, decurgând din adoptarea uneia dintre măsurile menționate în art. 34, alin. 1 din R.E.I. și propuse în procedura secundară, își produce efectele asupra bunurilor debitorilor care nu sunt incluse în această procedură numai cu acordul tuturor creditorilor interesați. În timpul suspendării operațiunilor de lichidare, numai lichidatorul din procedura principală sau debitorul cu acordul acestuia poate propune închiderea procedurii secundare, fără lichidare, în baza unui plan de organizare, concordat sau a unei alte măsuri similare. Lichidatorul va avea grijă ca surplusul de bunuri din procedura secundară rezultat din operațiunea de lichidare, înregistrat după satisfacerea tuturor creanțelor admise în cadrul acestei proceduri, să fie transferat lichidatorului din procedura principală. În cazul în care procedura reglementată de art. 3, alin. 1 se deschide după deschiderea procedurii prevăzute în art. 3, alin.2, într-un alt stat membru, procedurii deschise inițial, care se limitează doar la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru, i se aplică art.31-35, cu condiția ca stadiul acestei proceduri să permită acest lucru. Lichidatorul din procedura principală poate solicita ca procedurile deschise anterior într-un alt stat membru, să fie transformate în proceduri de lichidare, dacă apreciază că astfel sunt satisfăcute interesele creditorilor din procedura principală.

5. Legea aplicabilă

Procedurilor de insolvență li se aplică legea statului pe al cărui teritoriu se deschid asemenea proceduri *lex fori concursus*. Legea „statului de deschidere” determină în special: debitorii care pot face obiectul procedurii de insolvență în raport cu calitatea acestora; bunurile care formează obiectul desistării și regimul aplicabil bunurilor dobândite de debitor ulterior deschiderii procedurii de insolvență; atribuțiile debitorului și ale lichidatorului; condițiile de opozabilitate a compensării; efectele procedurii de insolvență asupra contractelor în derulare la care debitorul este parte; efectele procedurii de insolvență asupra acțiunilor individuale intentate de creditori, cu excepția proceselor în curs de soluționare; creanțele acre urmează să fie înregistrate la pasivul debitorului și regimul creanțelor născute după deschiderea procedurii de insolvență; normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor; normele care reglementează distribuirea încasărilor rezultate din vânzarea bunurilor, rangul creanțelor și drepturile creditorilor care au obținut o satisfacere parțială după deschiderea procedurii insolvenței în temeiul unui drept real sau ca efect al unei compensări; condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență, în special prin concordat; drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență; cui îi revine sarcina costurilor și

cheltuielilor procedurii de insolvență; normele referitoare la nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile adunării creditorilor (art.4 alin.2).

R.E.I. în art. 5-15 conține excepții de la aplicarea legii statului membru pe teritoriul căruia s-a deschis o asemenea procedură, în anumite materii, cum ar fi: drepturile reale ale terților, compensarea, rezerva dreptului de proprietate, contractele de muncă, brevetele și mărcile comunitare, protecția terților dobânditori etc.

Astfel, deschiderea procedurii de insolvență nu afectează:

- dreptul real al unui creditor sau terț asupra bunurilor corporale sau necorporale, mobile ori imobile ce aparțin debitorului și care se află pe teritoriul unui alt stat membru la data deschiderii procedurii (art.5 alin.1). De ce? Pentru că un stat membru nu admite ca un bun imobil (teren, construcții) aflat pe teritoriul său să fie supus regimului juridic unui alt stat membru. Așadar, guvernează principiul *lex rei sitae*. Sintagma drepturile reale ale terților include: dreptul de a executa sau de a solicita executarea bunurilor și de a fi îndestulat din sumele de bani obținute printr-o asemenea executare ori din fructele bunurilor respective, în special în temeiul unui gaj sau ipotecă; dreptul exclusiv de realizare a unei creanțe, în special ca urmare a gajării sau cesionării creanței cu titlu de garanție; dreptul de a revendica bunurile și/sau de a cere restituirea acestora din mâna oricui le-ar deține sau le-ar folosi împotriva voinței părții îndreptățite; dreptul real de a culege fructele unui bun.

Este asimilat dreptului real dreptul înscris într-un registru public și opozabil terților, în virtutea căruia poate fi dobândit un drept real în sensul art.5 alin.1: dreptul unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, cu condiția ca o astfel de operațiune să fie permisă de legea aplicabilă creanței debitorului insolvent; drepturile vânzătorului bunului respectiv întemeiate pe o rezervă a dreptului de proprietate dacă la data deschiderii procedurii bunul se află pe teritoriul altui stat membru decât cel în care s-a deschis procedura; contractele ce au ca obiect bunuri imobile deoarece sunt reglementate exclusiv de legea statului membru pe teritoriul căruia se află imobilul; sistemul de plată și piața financiară deoarece sunt reglementate exclusiv de legea statului membru aplicabilă aceluși sistem sau acelei piețe. (Deschiderea procedurii de insolvență nu împiedică promovarea acțiunii de constatare a nulității, acțiunii în anulare sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile adunării creditorilor, menționate în art.4 alin.2 lit.m; nu constituie o cauză de rezoluțiune a vânzării și nu împiedică pe cumpărător să dobândească dreptul de proprietate dacă la data deschiderii procedurii bunul vândut se afla pe teritoriul altui stat membru decât cel în care s-a deschis procedura, nu împiedică intentarea unei acțiuni de constatare a nulității, acțiuni în anulare sau inopozabilitate a plăților sau tranzacțiilor în temeiul legii aplicabile sistemului de plată a pieței financiare respective); contractele de muncă care sunt reglementate exclusiv de legea statului membru aplicabilă contractului respectiv; drepturile debitorului cu privire la un bun imobil, o navă sau o aeronavă, ce sunt supuse înscrierii într-un registru unic, deoarece sunt reglementate de legea statului membru sub autoritatea căruia este ținut registrul; brevetele și mărcile comunitare sau orice alt drept similar ce cad sub incidența legislației comunitare, nu pot fi incluse decât în procedurile principale de insolvență reglementate de art.3 din R.E.I; în ceea ce privește actele prejudiciabile, art.4 alin.2 lit.m din R.E.I nu se aplică în cazul în care persoana care a beneficiat de un act prejudiciabil pentru adunarea creditorilor face dovada că: acel act este supus legii altui stat membru decât cea a statului de deschidere a procedurii și, legea respectivă nu permite în cazul respectiv, sub nici o formă, atacarea aceluși act în justiție; protecția terților dobânditori este asigurată prin faptul că dacă debitorul dispune cu titlu oneros, după deschiderea procedurii de insolvență, de un bun imobil, de o navă sau de o aeronavă supuse înscrierii într-un registru public sau de valori mobiliare a căror existență presupune înscrierea într-un registru prevăzut de lege, valabilitatea aceluși act de dispoziție este reglementată de legea statului pe teritoriul căruia se află bunul imobil sau sub a cărei autoritate este ținut registrul; procesele în curs de soluționare ce au ca obiect un bun sau un drept de care debitorul este desesizat deoarece sunt supuse exclusiv legii statului în care acel proces este în curs de soluționare.

6. Proba desemnării și atribuțiile lichidatorului. Publicitatea

Dovada desemnării lichidatorului se face cu o copie certificată a originalului hotărârii de desemnare sau printr-un alt act eliberat de instanța competentă. Se poate solicita traducerea hotărârii de desemnare într-una din limbile oficiale ale statului membru pe al cărui teritoriu lichidatorul va acționa. Nici o legalizare sau altă formalitate similară nu va fi cerută.

Atribuțiile lichidatorului desemnat de o instanță competentă sunt cele conferite de legea „statului de deschidere”, atât timp cât nici o altă procedură de insolvență nu a fost deschisă sau nici o altă măsură

asigurătorie/de conservare contrară nu a fost adoptată, ca urmare a unei cereri de deschidere a unei proceduri de insolvență în acel stat. Lichidatorul poate să solicite în orice alt stat membru, pe cale judiciară sau extrajudiciară, ca un bun mobil să fie transferat de pe teritoriul statului în care s-a deschis procedura pe teritoriul celuilalt stat membru, ulterior deschiderii procedurii de insolvență; să exercite orice acțiune revocatorie care este în interesul creditorilor. Lichidatorul provizoriu desemnat de instanța dintr-un stat membru competentă în temeiul art.3 alin.1 este împuternicit să solicite adoptarea oricăror măsuri de protejare și conservarea bunurilor debitorului aflate pe teritoriul unui alt stat membru, prevăzute de legea statului respectiv. Aceste măsuri se pot lua pe perioada cuprinsă între data introducerii cererii de deschidere a unei proceduri de insolvență și data pronunțării hotărârii de deschidere a procedurii (art.38). Obligația principală a lichidatorului este aceea de a respecta legea statului membru pe al cărui teritoriu intenționează să acționeze, în special cu privire la procedurile de valorificare a bunurilor. Lichidatorul poate cere ca esențialul hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență și pe cea de desemnare a sa să fie publicate în orice stat membru în modalitățile stabilite de acel stat. Publicitatea este obligatorie în orice stat membru pe al cărui teritoriu debitorul are un sediu. Totodată, lichidatorul poate solicita ca hotărârea de deschidere a procedurii prevăzute de art. 3 alin. 1 să fie înscrisă în cartea funciară, registrul comerțului și în orice alt registru public ținut în celelalte state membre.

7. Recunoașterea procedurilor de insolvență

Orice hotărâre de deschidere a unei proceduri de insolvență pronunțate de o instanță a unui stat membru competentă în baza art. 3 este recunoscută în toate celelalte state membre de îndată ce aceasta își produce efectele în „statul de deschidere”. Regula aceasta se aplică și în cazul în care debitorul, din cauza calității sale, nu poate fi supus unei proceduri de insolvență în alte state membre. Recunoașterea procedurii principale nu împiedică deschiderea procedurii prevăzute de art. 3 alin. 2 de către o instanță dintr-un alt stat membru. În acest caz procedura ulterioară este de fapt o procedură secundară de insolvență. O hotărâre pronunțată în condițiile art. 3 alin. 1, fără îndeplinirea vreunei formalități, produce în orice alt stat membru, efectele prevăzute de legea „statutul de deschidere”, cu excepția cazului în care R.E.I. conține dispoziții contrare și atâta timp cât nu este deschisă în celălalt stat membru nici o procedură de tipul celei menționate în art.3 alin.2. Efectele procedurii deschise în temeiul art.3 alin.2 nu pot fi contestate în statele membre.

De asemenea, hotărârea de închidere a procedurii de insolvență este recunoscută fără îndeplinirea vreunei formalități. Orice stat membru poate refuza recunoașterea unei proceduri de insolvență deschisă în alt stat membru sau executarea unei hotărâri pronunțate în cadrul unei astfel de proceduri, în cazul în care ar contraveni în mod evident ordinii publice din statul respectiv, în special principiilor sale fundamentale sau drepturilor și libertăților individuale garantate prin Constituție.

8. Costuri

În cazul în care legea statului membru pe al cărui teritoriu se solicită deschiderea unei proceduri secundare impune ca activul debitorului să fie suficient pentru a acoperi total sau parțial costurile și cheltuielile efectuate, instanța la cerere, poate să-l oblige pe solicitant să plătească un avans din costuri sau să depună o garanție corespunzătoare. În ceea ce privește costurile privind publicitatea și înscrierea, Regulamentul le consideră costuri și cheltuieli de procedură.

9. Concluzii:

- regulamentul oferă posibilitatea deschiderii unei proceduri principale și a uneia sau mai multe proceduri secundare privind un singur debitor;
- regulamentul stabilește numai competența internațională, adică desemnează statul membru ale cărui instanțe pot deschide proceduri de insolvență;
- procedura principală produce efecte universale, iar procedurile secundare (naționale) produc efecte numai cu privire la bunurile debitorului care se află pe teritoriul statului membru în care se deschid;
- stabilirea instanței competente antrenează stabilirea legii aplicabile;
- prin măsurile de publicitate a deschiderii procedurii se împiedică deschiderea a două proceduri principale;
- regulamentul asigură recunoașterea efectelor deschiderii procedurii în alte state membre;
- principiul încrederii reciproce presupune ca instanțele celorlalte state membre să recunoască decizia de deschidere a unei proceduri principale, fără ca acestea din urmă să poată controla competența instanței statului în care s-a deschis procedura.